

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **R. K.**, zast. Mgr. Zbyňkem Stavinohou, advokátem se sídlem v Brně, Joštova 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2006, č. j. 55 Az 30/2005 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 2. 2005, č. j. OAM-58/VL-07-04-2005, jímž nebyl stěžovateli udělen azyl s odkazem na § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu téhož zákona.

Nejvyšší správní soud se po shledání přípustnosti kasační stížnosti musel zabývat její přijatelností podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako č. 933/2006.

Stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jeho námitky spočívají v tom, že nebyla správně posouzena právní otázka udělení azylu, který mu měl být udělen proto, že byl ve své domovině pronásledován ze strany místního obyvatelstva pro svůj kazašský původ a smíšené manželství. Na státní orgány se o pomoc neobrátil, neboť se domnívá, že ty diskriminaci příslušníků jiné než většinové národnosti tiše tolerují. Stěžovatel je toho názoru, že není nutné, aby se jednalo o zhroutený stát, má-li být jednání soukromých osob přičitatelné státním orgánům. Zprávy o zemi původu diskriminaci příslušníků menšinových národností ve stěžovatelově vlasti jen potvrzují. Poukazuje také na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě. V kasační stížnosti stěžovatel také uvádí několik úryvků z anglojazyčného tisku o zemi svého původu.

Na základě obecných úvah o důvodech přijatelnosti kasačních stížností uvedených v usnesení, na které je výše odkázáno, v dané věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že na námitky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Otázku vyhrožování ze strany soukromých osob a tvrzené nedostatečné ochrany ze strany státních orgánů řešil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 4 Azs 25/2003 - 80, v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, v rozsudku ze dne 22. 2. 2005, čj. 2 Azs 288/2004 - 49 či v rozsudku ze dne 17. 1. 2007, čj. 2 Azs 54/2006 - 91 (všechny dostupné z www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

